

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 8C/244/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412213213
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Rihák
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2015:1412213213.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV sudcom, JUDr. Karolom Rihákom, v právnej veci žalobcu: Ing. L. U., bytom C. XX, Trenčín, zast. Mgr. Radovanom Ulehlo, advokátom, Winterova 62, 921 01 Piešťany, proti žalovanému: Baumax SR, spol. s r.o., so sídlom Hodonínska 25, 841 03 Bratislava, IČO: 31 384 978, zastúpený Ružička Csekes s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, IČO: 36 863 360, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group Agentúra pre maklérov, Rajska 15/A, 915 20 Bratislava, o zaplatenie 4.112,73 eura, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 745,86 eura.

Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 936,20 eura na účet právneho zástupcu žalobcu číslo 50542000/1111, vedený v Unicredit Bank Slovakia, a.s.. Všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručenou súdu 13.09.2012 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.112,73 eura, titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku nehody v obchodnej prevádzke žalovaného. Výšku náhrady žalobca vyčíslil sumou 707,28 eura titulom bodového hodnotenia úrazu podľa lekárskeho posudku, strata na zárobku a ušlý zisk (náhrada stravného a vreckového za plánované služobné cesty) vo výške 2.520,- eur, náhradu za čerpanie náhradného voľna počas liečby vo výške 846,88 eura, náklady spojené s vystavením lekárskeho posudku o bolestnom vo výške 10,- eur a hotové náklady spojené s liečením vo výške 28,58 eura. Počas konania, dňa 20.03.2015 navrhovateľ čiastočne vzal späť žalobu v časti uplatnenej sumy 169,73 eura. O tomto návrhu rozhodol súd uznesením č. k. 8C/244/2012-135 tak, že zastavil konanie v časti 169,73 eura. Predmetom konania teda ostal uplatnený nárok na zaplatenie sumy 3.943,- eur.

K žalobe sa vyjadril žalovaný písomným podaním zo dňa 15.02.2013, z ktorého vyplynulo, že žalovaný nepopiera, že žalobca v jeho prevádzke utrpel ujmu na zdraví tak ako bola opísaná v žalobe. Posudok, ktorý mal túto skutočnosť preukázať, však nevydalo zdravotnícke zariadenie v zmysle zák. č. 437/2004 Z.z., nemôže byť preto relevantným podkladom na preukázanie správnosti bodového ohodnotenia bolesti, náhradu ktorej žalobca požaduje. (Tento formálny nedostatok lekárskeho posudku, teda skutočnosť, že nebol vydaný zákonom predpokladanou autoritou, však žalovaný v ďalšom konaní nenamietal, vyjadril sa, že súhlasí s použitím tohto posudku pre určenie bodového ohodnotenia úrazu,

súd teda v tejto uplatnenej časti, bodového ohodnotenia úrazu vo výške 707,28 eura + náklady spojené s vystavením lekárskeho posudku o bolestnom vo výške 10,- eur, považoval nárok za nesporný.) V uvedenom vyjadrení ďalej žalovaný uviedol, že nie je zrejme ako žalobca vypočítal ušlú náhradu za čerpanie náhradného voľna a ušlé odmeny, najmä ak nepreukázal, že by mal úraz za následok krátenie jeho odmien. Skutočnosť, že žalobca nemohol pre úraz realizovať vyslanie na pracovnú cestu a teda mu neboli vyplatené náhrady stravného a vreckového nemá podľa jeho názoru za následok vznik škody na strane žalobcu, keďže pracovnú cestu nerealizoval a uvedené nároky predstavujú náhradu hotových výdavkov iba v prípade realizácie pracovnej cesty. Žalovaný nepoprel existenciu svojej zodpovednosti za škodu, ktorej sa žalobca domáha, avšak tento uplatnené nároky nepreukázal. Žalobu navrhol zamietnuť a navrhol zaviazat' žalobcu na náhradu trov konania.

Dňa 13.09.2010 žalobca utrpel v obchodnej prevádzke žalovaného úraz, ktorý mu bol spôsobený zamestnancom žalovaného pri jazde na vysokozdvížnom vozíku. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná, z toho dôvodu súd považoval túto skutočnosť za nespornú a v tomto smere dokazovanie nevykonával. Spornou ostala výška náhrady, ktorú si žalobca uplatnil v rámci súdneho konania. Žalobca, ktorý utrpel úraz, počas liečenia uvedeného úrazu nebol uznaným ošetrovujúcim lekárom práceneschopným v zmysle zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ale dobrovoľne pokračoval v práci u svojho zamestnávateľa „z domu“ a čerpal náhradné voľno. Túto skutočnosť odôvodnil žalobca tým, že ako zamestnanec slovenskej firmy, ktorá ho vyslala na pracovnú cestu do Rakúska, nebola práceneschopnosť, vzhľadom na typ, rozsah a plánovanie projektu možná.

Podľa § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z.“) každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 420a O.z. každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou. Škoda je spôsobená prevádzkovou činnosťou, ak je spôsobená činnosťou, ktorá má prevádzkovú povahu, alebo vecou použitou pri činnosti.

Podľa § 444 O.z. pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

Podľa § 445 O.z. strata na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví, uhradzuje sa peňažným dôchodkom; pritom sa vychádza z priemerného zárobku poškodeného, ktorý pred poškodením dosahoval.

Podľa § 446 O.z. náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako úrazový príplatok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

Podľa § 85 zák. číslo 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení zamestnanec zamestnávateľa podľa § 16, ktorý v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania bol uznaný za dočasne práceneschopného, má nárok na úrazový príplatok od prvého dňa dočasnej pracovnej neschopnosti, ak má nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti podľa osobitného predpisu alebo nárok na výplatu nemocenského z nemocenského poistenia.

Podľa § 134 ods. 1 a 2 zák. č. 311/2001 Z.z. zákonník práce (ďalej len „zákoník práce“) priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Do zúčtovanej mzdy podľa prvej vety sa nezahŕňa mzda za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku (§ 96 ods. 3) a do obdobia odpracovaného zamestnancom sa nezahŕňa čas neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku. Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrtroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 118 ods. 2 zákonníka práce mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Za mzdu sa nepovažuje najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady vrátane nenárokových cestovných náhrad, príspevky zo sociálneho fondu, príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie, príspevky na životné poistenie zamestnanca, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca, doplatky k nemocenským dávкам, náhrada za pracovnú pohotovosť, peňažná náhrada podľa § 83a ods. 4 a iné plnenie poskytované zamestnancovi v súvislosti so zamestnaním podľa tohto zákona, osobitných predpisov, kolektívnej zmluvy alebo pracovnej zmluvy, ktoré nemá charakter mzdy. Za mzdu sa tiež nepovažuje ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení.

Na základe zisteného skutkového stavu, právneho posúdenia ako aj vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok v zamietnutej časti nemá oporu v zákone, nakoľko zákon presne ustanovuje najmä v §§ 444, 445, 446 O.z., §§ 134, 118 zákonníka práce, § 85 zákona o sociálnom poistení, aký nárok má osoba, ktorej vznikla škoda na zdraví, akým spôsobom sa škoda na zdraví a náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti určuje. Pri určení výšky straty na zárobku v dôsledku vzniknutej škody na zdraví sa vychádza z priemerného zárobku, ktorý poškodený pred poškodením dosahoval. Výška priemerného zárobku je pritom jednoznačne definovaná § 134 zákonníka práce ako mzda zúčtovaná zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období, rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Zákonník práce v § 118 ods. 2 vymedzuje, čo sa za mzdu nepovažuje, ide najmä o náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady vrátane nenárokových cestovných náhrad, príspevky zo sociálneho fondu, príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie, príspevky na životné poistenie zamestnanca, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca, doplatky k nemocenským dávкам, náhrada za pracovnú pohotovosť.

Žalobca pritom svoj nárok voči žalovanému odôvodňoval znížením príjmu, ktorý by bol dosiahol u zamestnávateľa (eventuálny budúci zárobok po úraze), ak by nedošlo k udalosti pri ktorej utrpel úraz v obchodnej prevádzke žalovaného. Žalovaný sa sám rozhodol, že bude pokračovať v práci, napriek utrpenému úrazu, nebol uznaný ošetrovateľom práceneschopným. Strata na zárobku (uplatnený nárok) podľa žaloby mal predstavovať náhradu stravného a vreckového, ktoré mu neboli zamestnávateľom vyplatené z dôvodu, že nevycestoval na pracovisko do Viedne, ale pracoval z domu. Vzhľadom na už uvedené zákonné znenia takto uplatnený nárok nemožno súdom priznať nakoľko stravné a vreckové sa nepovažujú za mzdu. Tento príjem sa priamo a výlučne viaže na realizovanú pracovnú cestu, pričom kompenzujú zvýšené náklady zamestnanca súvisiace s pracovnou cestou.

Ďalším nárokom, ktorý si uplatnil žalobca v rámci návrhu a ktorý bol súdom zamietnutý bola náhrada za náhradné voľno (ušlá mzda), ktoré žalovaný počas liečenia čerpal.

Podľa § 121 ods. 3 zákonníka práce zamestnávateľ môže so zamestnancom dohodnúť čerpanie náhradného voľna za prácu nadčas. Zamestnancovi patrí náhradné voľno v rozsahu, v ktorom práca nadčas trvala.

Podľa § 121 ods. 5 zákonníka práce ak zamestnávateľ neposkytne zamestnancovi náhradné voľno podľa odseku, zamestnancovi patrí mzdové zvýhodnenie podľa odseku 1.

Tým, že žalobca čerpal u zamestnávateľa náhradné voľno je zrejmé, že odviezol v predchádzajúcom období prácu nadčas. Výšku takto uplatnenej náhrady za čerpané náhradné voľno žalobca vypočítal zo základnej mzdy a projektových odmenách podľa dohody o cieľoch pre obchodný rok 2009/2010. Čerpaním náhradného voľna žalobca skonzumoval voči zamestnávateľovi nárok, ktorý mu vznikol za odvedenú prácu nadčas. Z podstaty inštitútu náhradného voľna vyplýva, že je to náhrada za prácu nadčas, za ktorú patrí zamestnancovi mzda. Ak by súd priznal žalobcovi náhradu za vyčerpané náhradné voľno, rezultoval by z toho záver, že za prácu nadčas by žalobca prijal plnenie formou mzdy a náhrady uplatnenej v súdnom konaní. Pričom sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobcu, že ak by uvedené náhradné voľno nečerpal, mohol zaň dostať náhradu mzdy, nakoľko je nepreukázateľné, či by žalobca v budúcnosti u zamestnávateľa čerpal náhradné voľno, alebo finančnú náhradu za odvedenú prácu nadčas. Teda aj z tohto dôvodu, odhliadnuc od skôr uvedeného, súd nemohol žalobcovi priznať týmto spôsobom uplatnený nárok.

Súd priznal žalobcovi uplatnený nárok vo výške 707,28 eura titulom bodového hodnotenia úrazu podľa lekárskeho posudku, náklady spojené s vystavením lekárskeho posudku o bolestnom vo výške 10,- eur (tieto položky žalovaný aj uznal, súd ich mal za nesporné) a hotové náklady spojené s liečením vo výške 28,58 eura. Výšku nákladov spojených s liečením síce žalovaný namietal, nakoľko uplatnená výška týchto nákladov sa nezhodovala s predloženými dokladmi. V tomto smere súd zistil, že súčet súm doložených dokladov preukazujúcich liečebné náklady prevyšoval uplatnený nárok, preto ho priznal v uplatnenej výške.

Vzhľadom ku skutočnosti, že z výpovede svedka Jána Butáša nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie súdu, súd nepovažoval za potrebné sa s jeho výpoveďou v tomto rozsudku hlbšie zaoberať. Z jeho výpovede vyplývajú len skutočnosti opisujúce pracovnú činnosť žalobcu u zamestnávateľa, spôsob vykonávania práce a vysielania na služobné cesty.

Z uvedených dôvodov, súd žalobe čiastočne vyhovel, vo zvyšnej časti ju musel zamietnuť ako nedôvodnú.

O trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Žalobca žiadal od žalovaného zaplatiť mu sumu 4.112,73 eura. Žalobcovi súd priznal v rozsudku sumu 745,86 eura.

Pre korektnosť tohto rozhodnutia konajúci súd na tomto mieste uvádza, že čiastočné zastavenie konania v rozsahu 169,73 eura procesne zaviniť žalobca, nakoľko záver o zavinení niektorého z účastníkov vo vzťahu k zastaveniu konania je daný vo všeobecnej rovine posúdením, či z procesného hľadiska bola žaloba podaná dôvodne, alebo nie, t.j. či sa žalobca domohol nároku, ktorý v žalobe uplatnil, či už splnením záväzku zo strany žalovaného, prípadne iným spôsobom, ktorý by odôvodňoval záver, že z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k uplatneným požiadavkám žalobcu sa jednalo o návrh podaný dôvodne. Inými slovami, dôvodnosť podania návrhu sa posudzuje z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k požiadavke žalobcu vyjadrenej v návrhu. Keďže žalobca čiastočné späťvzatie žalobného návrhu v rozsahu 169,73 eura nijako nezdôvodnil, nemožno prijať záver o zavinení žalovaného vo vzťahu k späťvzatiu žalobného návrhu. Z obsahu spisu totiž nevyplýva, že by sa žalobca domohol uplatneného nároku (v rozsahu späťvzatia) či už splnením záväzku zo strany žalovaného, prípadne iným spôsobom, ktorý by odôvodňoval záver, že z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k uplatneným požiadavkám žalobcu sa jednalo o návrh (v späťvzatej časti) podaný dôvodne. Na účely posúdenia miery úspechu vo veci (a v nadväznosti na to rozhodnutia o trovách konania) tak žalobca v tejto časti úspech nenesie.

Úspech žalobcu v pomere k žalovanej pohľadávke teda činí 18,30 % (745,86 eura z 4.112,73 eura). Úspech žalovaného v pomere k žalovanej pohľadávke potom činí 81,70 % (3.366,87 eura z 4.112,73 eura). Odrátaním úspechu žalobcu od úspechu žalovaného vyjde čistý úspech žalovaného v pomere 63,40 %.

Trovy konania odporcu spočívajú v trovách právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia súd vyčíslil v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z.. Za jeden úkon právnej služby priznal 151,05 eura, resp., po čiastočnom späťvzatiu žalobného návrhu, sumu 141,09 eura (§ 10 ods.1 vyhlášky).

Odmena bola v plnej výške priznaná za 7 úkonov právnej služby /(i) prevzatie a príprava zastúpenia, (ii) písomné podanie na súd - vyjadrenie k žalobe, (iii) účasť na pojednávaní dňa 07.01.2015, (iv) účasť na pojednávaní dňa 11.02.2015, (v) účasť na pojednávaní dňa 20.03.2014 (vi) písomné podanie na súd - záverečná reč zo dňa 04.05.2015, a (vii) účasť na pojednávaní dňa 26.06.2015/ v celkovej výške 1.037,73 eura. Vo výške 1 bola odmena priznaná za 3 úkony právnej služby, a to účasť na pojednávaniach dňa 20.10.2014, 14.11.2014 a 20.05.2015 /§ 13a ods. 4 veta druhá vyhlášky/, spolu 110,79 eura.

V rámci trov právneho zastúpenia súd za jednotlivé úkony priznal režijný paušál: 2 x 7,81 eura za úkony v r. 2013, 2 x 8,04 eura za úkony v r. 2014 a 6 x 8,39 eura za úkony v r. 2015, spolu 82,04 eura. Celková náhrada trov právneho zastúpenia žalovaného tak predstavuje sumu 1.230,56 eura, po započítaní DPH vo výške 20% na trovy právneho zastúpenia sumu 1.476,67 eura.

V prejednávacom prípade je teda žalobca povinný zaplatiť žalovanému pomernú časť (63,40 %) jemu vzniknutých trov konania, čo zo sumy 1.476,67 eura predstavuje sumu 936,20 eura.

O trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1,2 O.s.p. Vedľajší účastník v konaní vystupoval na strane procesne úspešného žalovaného v konaní, čo vytvára predpoklad pre náhradu trov konania (ich pomernej časti) vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko si však vedľajší účastník konania na strane žalovaného žiadne trovy neuplatnil, súd mu ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.